

SPOLEČNOU
CESTOU

prosinec 2019

Žebráci

Jiří Wolker

Pánbůh jedenkrát přišel ke mně
jak žebrák s mošnou a holí.
Spal asi na seně,
vonělo z něho jak z červnových polí,
na prahu stanul a prosil.

Tenkrátě měl jsem
mnoho zlých věcí, které dech újí:
černé šaty, límec, knihy vázané v kůži,
a že jsem byl syt,
tak vážně jsem přemýšlel,
zda lépe je zemřít či žít.

Nic jsem mu nedal, - neměl jsem rukou.
Jen jsem se styděl,
když jsem jeho oči viděl,
modré od západu k východu.

Pánbůh odešel.
Dveře zůstaly otevřené.

Ty jednou mě vytáhly bez límce a knih,
na cestu daly mi mošnu a chlapecký smích,
mnoho smutků a urážek do uzlíčku
a stříbrnou vzpomínku na matičku.

Teď chodím městem a Pánaboha hledám,
vím, že tu chodí s mošnou a holí,
vím, že se jednou s ním shledám,
ale už mě to nezabolí,
protože nemám žádných zlých věcí.
Vezme mě s sebou. Stoupnem si na nároží
s čepicí v rukou, slunce nad hlavou.

„O lásku prosíme, lidé boží, -
- otevřte srdce!“

Titulní strana: socha sv. Anežky České ze sousoší na Václavském
náměstí v Praze, foto Stanislav Knotek

Milí farníci,

máme za sebou rok, v jehož druhé polovině jsme si připomínali, pro nás tak důležité, výročí třiceti let svobody. V listopadových dnech letošního roku jsme měli příležitost vzpomínat a především vyjádřit vděčnost za svatořečení naší milované sv. Anežky České. Někteří jsme byli poděkovat v Římě, jiní třeba v Praze a mnozí děkovali doma. Všechny způsoby jsou chvályhodné. Po připomenutí listopadových událostí z roku 1989 mě až zarazilo, že i někteří praktikující katolíci vzpomínají na staré dobré časy za minulého režimu. Těm důrazně připomínám pamětní desku na kulturním domě v Olešnici nebo například osud P. Benáčka, bývalého olešnického faráře. V poslední listopadovou středu jsme si také připomínali pronásledované pro víru, kteří jsou ještě dnes v některých, nejen komunistických zemích, ale i v jiných totalitních systémech perzekuováni, šikanováni, žalářováni nebo vražděni. Bratři a sestry, to, že některé věci před třiceti lety byly dobré, nelze spojovat se zločinnou ideologií, před kterou nás církev slovy papežů mnohokrát varovala a dokonce i Matka Boží ve Fatimě jasně odhalila zhoubnost komunismu. Nechci zde moralizovat, ale dovoluji si připomenout jasnou orientaci katolíka od komunismu i jiných, pro lidstvo zhoubných, režimů.

V mnoha ohledech jsem také znepokojen pořádky mezi českou i evropskou politickou elitou. Je třeba si uvědomit, že se ale jedná o námi svobodně zvolené politiky. Každý z nás nese zodpovědnost za své jednání a máme také zodpovídat za jednání těch, které volíme. A to tím, že vyjádříme nespokojenost s neřádem či poděkování za jejich práci. Je třeba mít také na paměti složitá politická jednání k tomu, aby byla prosazována skutečná spravedlnost za cenu kompromisů. Naše volené zástupce je také třeba podporovat obětavou modlitbou. A v neposlední řadě je nutné podotknout, že ráj na zemi v tomto čase nikdy nebude. To nám slibovali komunisté, ale ne Ježíš. Naplnění Božího království bude až po posledním soudu. Vybízím vás proto také k přemýšlení nad tím, koho volit, protože některé strany a hnutí ke znesvobozující ideologii nemají daleko.

Zmínil jsem také v předchozích řádcích o P. Leopoldu Benáčkovi, který se nám v nedávné době připomněl skrze nalezenou korespondenci z nucené internace. Z jeho dopisů je na prvním místě zřejmá starost o sobě svěřené stádce zdejší farnosti. Z těchto dopisů prosvítá jeho povaha dobrého pastýře. Dopisy se budeme snažit zveřejnit pro připomenutí P. Benáčka, ale i jako memento doby pronásledování církve a mnoha slušných a poctivých lidí.

To, že komunismus je nepřátelský vůči křesťanství nám o 2. neděli adventní připomenul i otec Emanuel z belgického řeholního společenství Tibériade, které se snaží misijně působit i v komunistické Číně. Připomínám, že otec Emanuel nás prosil o modlitbu za naše pronásledované bratry a sestry v Číně, když mluvil o jejich velkých těžkostech, které jsou v mnoha aspektech podobné pronásledování věřících za minulého režimu u nás, ale také třeba uplatňování tvrdší perzekuce.

Bohem milovaní, máme se z čeho radovat a být vděční za všechna dobrodíní přijatá od Pána Boha.

Mimo jiné se radujeme ze svobody nabyté před třiceti lety na přímluvu sv. Anežky České, ale i z oslavy narození Spasitele. Ať Vánoce prožijete v blízkosti s Pánem a svými bližními a do nového roku necht' vás provází svým milosrdenstvím Trojediný Bůh.

S požehnáním otec Tomáš

ŘÍM

„Jaké z evropských měst Vám učarovalo nejvíc? Řím, jednoznačně Řím.“
Tento úryvek z filmu Prázdniny v Římě mně vytanul na mysl, když si přemítám myšlenky a milé vzpomínky z krásného Věčného města, které vznikaly při ještě krásnější příležitosti...

Před třiceti lety to celé vyvrcholilo. Dlouhá léta nesvobody, utiskování, nespravedlností, přetvářek...10 tisíc lidí se odhodlalo. Kdo jiný může pomoci než naše Anežka Přemyslovna? Plni důvěry vystoupili ze své (ač totalitní) komfortní zóny. Zažádali o výjezdní doložku a vycestovali. Ve Vatikánu prosili plni důvěry a naděje, že Anežka pomůže. 12. listopadu 1989 byla Anežka dnes již svatým Janem Pavlem II. svatořečena. Co se stalo v Praze pár dní nato 17. listopadu 1989 nemusím přibližovat. Úpěnlivé prosby byly vyslyšeny tak rychle, že to rozhodně ani největší optimista nečekal.

Tehdy jsem nemohla prosit. Narodila jsem se až tři roky poté. O to víc jsem ráda, že jsem mohla jet nyní děkovat. Také to nebylo zdaleka samozřejmé. Také jsme museli vystoupit ze své komfortní zóny. Už jen zažádat na vedení školy o týden volna mimo prázdniny je mnohými považováno až za drzost. „Když si to zvládnete nadsuplovat, tak Vás, ač ne úplně rádi, pustíme.“ Do dalších nekomfortů můžeme jistě počítat nekonečnou cestu autobusem, tři popršené dny, promáčené boty, ne vždy úplně výborné jídlo na hotelu... Benefity ale rozhodně převyšují! Navštívili jsme mnoho římských bazilik, odvážíme si v srdci krásnou atmosféru, která panovala, vzpomínku na mnoho lidí, kteří děkují (a asi i prosí) za stejnou věc, já nadto ještě pět krásných dnů strávených se svojí maminkou.

První den jsme započali v bazilice sv. Klementa, který je tak úzce - přes Cyrila a Metoděje - spjat s našimi dějinami, následovala úvodní mše v bazilice Santa Maria Maggiore. Zažili jsme řádný děšť, ale neonemocněli jsme! Zažili jsme také masu lidí, která tvořila jednotu spolu s českými a moravskými biskupy i s vládní delegací, která se oficiálního programu také účastnila. Tolik rozdílných lidí a přesto jsme dokázali být jednotní bez ztráty na svých osobnostních originalitách.

Druhý den jsme prožili ve Vatikánu v nádherné bazilice sv. Petra. Když mi maminka povídala o vitráži v okně nad oltářem - holubici v zářících paprscích - která je vidět skoro ze všech částí baziliky a která je darem od českých věřících, cítila jsem v sobě hrdost. Když pak na konci mše zazněl Svatováclavský chorál a my z plna hrdla opřeni do bránice dozpívali poslední sloku... ještě teď mám husí kůži a musím jenom souhlasit s jedním ze skupiny bohoslovců, kteří stáli vedle nás: „Chlapi, to bylo tak dojemný, když tímto prostorem zněl Svatováclavskéj chorál! Mně se z toho chce skoro brečet.“ Chápu ho, mně se taky chtělo...

Třetí den jsme pak v mnohatisícovém davu zažívali svatého otce Františka na audienci. V papamobilu bylo několik českých dětí, kterým poskytl neopakovatelný zážitek. Přece nepojede v takovém velkém autě sám, když je tam ještě pár volných sedaček a svatý otec stejně stojí. Když jsem viděla, jak nechával stále znova zastavovat auto, aby mohl požehnat a políbit děti, které mu ochranka opatrně a trpělivě přinášela, měla jsem opět oči plné slz. Na konec audience od nás svatý otec dostal nádhernou umělecky ztvárněnou sochu Koruny sv. Anežky České. Závěr oficiální národní pouti proběhl v Lateránské bazilice při opět velmi slavné mši svaté.

Celý třídní program měl punc slavnostnosti. Doprovázela nás nádherná hudba Hradní stráže. Ve vzduchu bylo cítit cosi nepopsatelného, slavnostního. Přijeli jsme děkovat. Nebylo nás tolik, co jelo prosit (prosit jelo 10 tisíc lidí a to za velmi špatných podmínek, poděkovat nás za 30 let přijelo jen něco přes tři tisíce, možná trochu jak v evangeliu, kde Ježíš uzdravil deset malomocných, ale poděkovat přišel jen jeden. „Kde je zbylých devět?“)

Stihli jsme navštívit nebo alespoň vidět i mnohé římské památky. Ráda bych také vyzdvihla našeho pana průvodce. Pan Vondráček bez jakýchkoli papírových opor dokázal velmi zajímavě a erudovaně mluvit velmi dlouho a poutavě. Uvádět informace do historických kontextů. Navíc vše měl zmenežované natolik, že jsme nikdy nikam nepřišli pozdě. Měl takovou autoritu, že si nikdo nedovolil přijít pozdě a to jako učitelka dokážu docenit!

Po skončení oficiálního programu jsme se vydali v průběhu čtvrtého dne do baziliky sv. Pavla za hradbami. Tento chrám mi také velmi učaroval. Viděla jsem dlouhatánskou řadu papežů zakončenou Františkem, hrob sv. Pavla, mše přímo v této obrovitánské bazilice, ve které jsem si připadala tak malinkatá. Další bod programu byl návštěva katakomb u baziliky sv. Šebastiána. Nejen zde jsme si mohli uvědomit, jak to máme nyní v určitém pohledu v dnešní době a v našich zeměpisných šířkách jednoduché, když se o svoji víru nemusíme prát. Dokázali bychom vytrvat, kdyby došlo na lámání chleba?

Závěrečný den jsme prožili na cestách se zastávkou v Cascii u sv. Rity. U svěťice v Itálii velmi známé, po dalším světě už ne tolik. Je to ale rozhodně svěťice hodna pozornosti...

Na závěr chci napsat, že jsem vděčná za 30 let svobody. Jsem vděčná za všechno, co dneska mohu a dřív bych rozhodně nemohla. Jsem vděčná za to, že jsem mohla vystudovat školu, jakou jsem chtěla, jsem vděčná, že mohu být učitelka, nemusím ve třídě mlčet o žádných tématech. Nežádám se svými páťáky otevíráme témata politická nebo třeba náboženská, nebojíme se jakékoli diskuse. Bavíme se o pozitivních i negativních dopadech Sametové revoluce, bavíme se otevřeně o totalitě a komunismu.

To bych bez svaté Anežky nemohla... Děkuji!

Marie Adamcová ml.

Ministranský čundr

Dne 1. července jsme se s ministranty v doprovodu pana faráře vydali na čundr. Vyrázili jsme v 8 hodin ráno od kostela a měli jsme namířeno na zříceninu hradu Zubštejn. Cesta vedla Lhotou a Lamači. Tudy jsme prošli do Koroužného, kde na nás čekala první přestávka. Po menším občerstvení jsme vyšli dál. Zanedlouho jsme narazili hned na dvě přírodní koupaliště a tam jsme se pár hodin koupali. Nyní na nás čekal vyčerpávající kopec na Zubštejn. Jak jsme dorazili na místo, bylo nám jasné, že se budeme muset připravit na velmi silnou bouři. Ještě předtím jsme si dali vydatnou večeři v podobě těstovin s tvarohem a skořicí. Rychle jsme začali stavět přístřeší. Natáhli jsme plachty a doufali. Za chvíli se „náš stan“ zhroutil a málem odletěl. Po chvíli přestalo pršet a jediná naše možnost byla přespát v jedné z hradních komor. Tehdy se s námi rozloučil pan farář. Díky výborným organizačním schopnostem našich vedoucích se nás všech 13 vyspalo na pár metrech čtverečních. Ráno už konečně nepršelo, ale náladu nám zkazilo něco jiného. Jeden z nás si při sekání dřeva ošklivě rozřízl nohu, z čehož se pár lidem udělalo špatně. Zranění bylo natolik vážné, že už s námi bohužel nemohl pokračovat. Po snídani jsme se rozloučili s místním správcem hradu. Přes Vír a Vířskou přehradu jsme pokračovali směrem na Horní les. Po cestě jsme objevili rybník, do kterého však přes neúplně čistou vodu vlezli jen ti největší odvážlivci. Kolem večera jsme dorazili k rozhledně a na nedaleké louce jsme rozhodli přespát. Po skvělé gulášové večeři jsme si chvíle krátili hraním her a potom šli spát. Ráno jsme co nejrychleji vyšli, protože nás od Olešnice dělilo pár kilometrů. Prošli jsme Rovečným, Velkým Trestným a byli jsme doma. Myslím, že se nám čundr všem líbil.

Tom Nechuta

Katolická charismatická konference v Brně

V červenci jsem se s mamkou, tatínkou a sourozenci vydala na konferenci. Konference byla v Brně na výstavišti a my jsme tam byli od čtvrtka do soboty, ale konference byla až do neděle. Byla jsem tam již po čtvrté, takže jsem věděla, jak to tam chodí. Na dětské konferenci jsme dopoledne vždy měli skupinky podle věku, já byla v devítiletých. V naší skupince nás bylo asi 20 dětí a měli jsme tři

vedoucí. Hráli jsme různé hry, chodili jsme na vycházky, povídali jsme si, zpívali jsme a modlili se. Ve skupinkách mě to moc bavilo a našla jsme si tam spoustu kamarádů. Odpoledne jsme si mohli vybrat z několika aktivit, co chceme dělat. Mohli jsme si jít hrát míčové hry, divadlo, tančit, vyrábět, zpívat a mnoho dalších. Já jsem šla pokaždé tančit. Někdy jsme měli i mši pro děti. Během našeho programu měli dospělí různé přednášky na dospělé konferenci. Na konferenci se mi moc líbil stánek Mary's Meals, protože tam každý den za dobrovolný příspěvek rozdávali zmrzlinu.

Anežka Knotková

Do třetice všeho dobrého

Nevím, která zem má tolik sakrálních a kulturních památek, jako naše republika. A co jich ještě bylo zničeno za různých totalit, počínaje husity a konče komunisty. Protože jich je tolik, vydali jsme se již po třetí do Západních Čech, abychom některé navštívili.

Cestu jsme začali 19. července 2019 kousek od Berouna, mši svatou v kostele sv. Jana Křtitele a ctihodného Ivana v obci, pojmenované podle prvního z nich - Svatý Jan pod Skalou. (Jan =Ivan). Nádherný kostel postavený podle Kiliána Dientzenhofera sousedí s travertinovou jeskyní, kde žil sv. Ivan (podle legendy charvátský šlechtic) později poustevník. Uprostřed kostela se nachází sarkofág s jeho ostatky. Žil zde 30 roků. Kříž nad hlavním oltářem s Pannou Marií a sv. Janem evangelistou byl původně na Karlově mostě v Praze. V sousedství kostela je klášter, který přestál husitské řádění, byl zrušen za Josefa II., později využíván jako školící středisko SNB (policie), dnes Vyšší odborná pedagogická škola. Kostel byl až do roku 1989 uzavřen, pro potřeby věřících byl využíván jeskynní kostel Panny Marie.

Po obědě nás autobus odvezl do Kladrub u Stříbra. Kostel a klášter postavený 1115 za vlády Vratislava I. vypálili husité. Nový klášterní kostel postavil v letech 1712-1726 Jan Blažej Santini. Už jméno tohoto architekta říká, že se jedná o krásný chrám, zasvěcený Panně Marii na nebe vzaté. Po 2. světové válce byl klášter s kostelem zestátněn. Na kopuli je umístěna koruna, v kostele na podlaze pod ní osmicípá hvězda. Stejný motiv se opakuje v lodi kostela ještě několikrát. Množství soch, znázorňující světce doplňují jak hlavní, tak postranní oltáře. Chórové lavice, navržené Maryášem Bernardem Braunem zdobí rovněž sochy světců. Santiniho kazatelna zhotovená v barokní gotice ve tvaru lodi je umístěna na kouli - Zemi. Boční oltář Růžencové Panny Marie reprezentoval naši vlast v roce 1967 na výstavě v Montrealu. Stěny kostela zdobí fresky za života Panny Marie, jednotlivá zastavení křížové cesty naznačují jen křížky. Nad hlavním vchodem na nás shlíží Madona ve zlaté záři a spolupatron kostela a kláštera svatý Benedikt. Krátkými litaniemi se loučíme se všemi, o jejichž přímluvu jsme prosili.

Po dobré večeři odcházíme do známé turistické ubytovny v Plzni - Slovanech.

Další den zahajujeme mši sv. v Klenčí pod Čerchovem v kostele sv. Martina. Sochy českých patronů svatých Václava, Víta, Vojtěcha, Prokopa a fresky sv. Ludmily, jejího manžela Bořivoje a návrat sv. Vojtěcha nám říkají, že jsme ve starobylém českém kostele. Před bočním oltářem je hrobka Maximilián Lamingena (Lomikara), neslavně proslulého pána na Chodsku. Při promluvě nám otec Jan připomíná: "Kdo zemřel, odchází k Pánu, nežije jen ve vzpomínkách". Plamen víry se musí hlídat již od křtu. V muzeu Jindřicha Šimona Baara - domě, který si koupil při odchodu do výslužby - si uvědomujeme, kolik krásných knih stačil do 56 let (v r. 1925 zemřel na infarkt) napsat. Moudrosti, které ve spisech uvedl, jsou platné ještě dnes. Odpočívá na místním hřbitově. V Újezdě u Trhanova navštívujeme statek Jana Sladkého - Koziny, proměněný na muzeum Chodska, plný nářadí, krojů, nábytku... Při prohlídce mnozí vzpomínáme na své mládí, kdy jsme podobné nářadí znali.

V Horšovském Týnu se krátce pomodlíme v kostele sv. Petra a Pavla, před obrazem Panny Marie a obdivujeme sochu sv. Petra, sedícího na stolci - jako ve Vatikánu. Místní kněz je vysvěcen ve východním ritu s možností sloužit i v ritu západním. Do Horšovského Týna přišel z obce Podhorož až téměř od hranic s Ukrajinou.

Zámek Horšovský Týn byl původně gotický hrad, přestavěný na renezanční zámek s množstvím trofejí, kůží divočáků, tapiserií a barokních obrazů. Několik místností je vybaveno jako zbrojnice.

V neděli, kdy nám v televizi předpovídali pěkné počasí, nastupujeme do autobusu za mírného deště a děkujeme za něj. Po snídani odjíždíme do Březnice nedaleko Příbrami. V jezuitském kostele sv. Ignáce a Františka Xaverského nám místní mladý kněz (je zde teprve krátce) připomíná návštěvu Hospodina u Abraháma a Pána Ježíše v Betánii. Máme se těšit z Boží přítomnosti v našich chrámech podle hesla Host do domu, Bůh do domu. Obdivujeme vybavení velkého kostela a neobvyklé zobrazení sv. Víta, patrona Březnice. Kouzelný dědeček, který se objevil z nenadání v kostele, nám o něm vypráví a doplňuje to, co nám říkal pan jáhen. V Březnici byla jezuitská kolej, kterou tehdy založil majitel panství Jeníšek z Újezda. Proto je kostel zasvěcen dvěma významným jezuitům. Na náměstí stával malý kostelík sv. Mikuláše, ale byl později zbořen. Místní duchovní má radost, že je na nedělní Bohoslužbě tolik lidí. Važme si našich Božích domů, že nezejí prázdnotou. Březnický zámek je jen pár kroků od kostela. V minulosti byl spravovaný nejen rodem Jeníšků z Újezda, ale i Kolowraty Krakovskými (Krakovský - ne podle města v Polsku, ale podle našeho Krakovce) a nakonec rodem Pálffyů. V rokokové kapli Neposkvrněného početí Panny Marie nesou andělé obraz černé Madony, interiér doplňují sochy různých světců. Původní tvrz přestavěl na zámek Kolowrat Krakovský, hrabě Jan Pálffy z Erdódu ozdobil vstupní halu trofejemi muflonů, daňků, dropů a jiné zvěře ulovené při cestě do Afriky v roce 1908. Místnosti jsou vybaveny renezančním nábytkem, přípravná jídel je rokoková, empírový pokoj s knihovnou, velká zbrojnice a jiné krásné prostory. Po roce 1945 byl zámek zestátněn a Pálffyové odešli zpět do Maďarska. Od roku 1992 je zámek národní kulturní památkou.

Při prohlídce jsme se dověděli, že z 27 českých pánů, popravených na Staroměstském náměstí byli pouze 3 ze šlechtického rodu a jen 10 bylo Čechů. (A potom věřte dějinám!) Renesanční kašna na nádvoří je hluboká 13 m, erby různých majitelů zdobí vstupní bránu.

Po nezbytné zmrzlině v cukrárně na náměstí a pozdního oběda ve Starém Sedle u Žďákovského mostu jsme nasedli do autobusu a odjžděli na Moravu.

Předpokládám, že mohu poděkovat za všechny účastníky poutního zájezdu panu jáhnovi za bezvadně připravený a zajištěný zájezd, otci Janovi za mše svatě a jinou duchovní službu a všem účastníkům za kázeň a dodržování časů. Už teď se těším na další ročník poutního zájezdu.

J.B.

Rodinná dovolená

Jednoho, ne moc krásného, srpnového dne jsme dorazili do Bystrého v Orlických horách. Hned jak jsme přijeli, byli jsme provedeni tetou Knotkovou po krásném areálu a mohli jsme nahlédnout do všech pokojů. Byla tam velká krásná zahrada, na které pobývaly kočky ze sousedství, které si oblíbily nejenom děti, ale i dospělí. Všechny pokoje měly pojmenování. Jen spolubydlící vedle nás žádné pojmenování nenašli. Hned první den (kdo chtěl) jsme šli do Rokole, kouknout se na kostelík a ochutnat známou rokolskou vodu. Kostelík byl ale zamčený, protože se odemyká jenom návštěvníkům, o kterých klášterní sestry ví. Na zpáteční cestě pan Nechuta spěchal pro auto, abychom nezmokli. Anežka a já jsme šly chvíli s ním. Pak jsme se odpojily, já šla napřed a Anežka s ostatními. Dorazila jsem akorát tak včas. Zbytek skupiny přišel později, šli pomaleji a také se zastavili u paní, která měla v rybníčku nutrie a ptali se na různé zajímavosti. Tak přišli v dešti. Teď nevím přesně, ale myslím si, že od toho prvního večera se nám zalíbilo topit v kamnech.

Druhý den jsme se šli kouknout do Běloveských pevnostních skanzenů (vojenských bunkrů). V bunkrech se všem moc líbilo, ale ta cesta k nim byla... byla příšerná. Já se divím, že ti vojáci cestou k těm bunkrům, nezemřeli námahou. Ale kdyby se tam ti vojáci dobelhali v dnešní době, byli by rádi. Všechno by jim tam vysvětlili, ukázali, jak co funguje a mohli by si zkusit střelit i z kulometů. Zklamání by pro ně však bylo, že by v nich nebyly náboje a ještě větší, že by si nemohli vystřelit z toho největšího. Celou trasu okolo bunkrů jsme zakončili na Jiráskově chatě. Kdo chtěl, mohl zde ještě vystoupat na rozhlednu. Něco jsme popili, dali si něco na zub a vyrazili jsme do Náchoda k autům. Před tím jsme ale měli naplánovanou špachtlovou zmrzlinu, protože ta cesta byla dost dlouhá a děti to pohánělo dopředu. Konečně jsme dorazili a dali si výjimečně dobrou zmrzlinu. Pak jsme šli na náměstí, kde jsme se vyfotili s pánem z kamene. Áá... konečně, blížíme se k autu. Vyjíždíme a jedeme domů (do Bystrého). Večer se dospělí domlouvali, kam pojedeme den na to. Vyhrálo to Babiččino údolí.

Když jsme třetí den dovolené přijeli na domluvené parkoviště, museli jsme jít k ratibořickému zámku chvíli pěšky. Od zámku Ratibořice jsme šli k soše babičky s vnoučaty. Když se podíváme, tak si můžeme povšimnout, že sochy mají k tělu moc velkou hlavu a koukají se vzhůru do nebes. Pak jsme si prohlédli chaloupku, o které psala Božena Němcová, že tam strávila dětství. Paní o tom vyprávěla moc hezky a na konci řekla, že máme zapomenout na tohle vypravování a řídit se podle krásné knížky Babička. Poté se kráčelo k Viktorčinu splavu. Na druhém břehu ležela loutka. Byla vybledlá, s černými vlasy a nějaký závoj na ní byl. Shodli jsme se, že to bude Viktorka. Pak nás dospělí zavolali, že už jdeme. Šli jsme na Knížecí vyhlídku, ze které byl krásný pohled na les. Pobyli jsme tam bohužel jen chvíli. No a zase jsme šli a šli a šli. Až jsme došli k rozhledně, která stála na konci hřiště. Byla hodně vysoká a měla několik pater, na kterých se mohl člověk zastavit a když nechtěl nahoru, mohl se zase vrátit. Na hřišti byly také lavičky, které jsme hned obsadili. Po krátkém odpočinku jsme putovali dál zase do Babiččina údolí. Tentokrát však z jiné strany. Dnešní den jsme měli zakončit u vodní nádrže Rozkoš. Koupání jsme si moc neužili, protože jako naschvál se sluníčko schovalo za mraky a bylo chladno.

Večer jsme se zase sešli u kamen a plánoval se další den. Už se vědělo, že je domluvena mše svatá v Rokoli a oběd v Novém Městě nad Metují, plánoval se tak jenom půl den.

Čtvrtého dne po snídani jsme se vydali do Rokole. Tam už nás čekala sestřička (institut Schönstattských sester Mariiných), aby nás pozvala do kaple nového provinčního domu. Zde jsme vyslechli vše o historii i současnosti Rokole. Pak jsme sešli k prameni a konečně jsme se mohli podívat i do kostela, který byl první den zamčený. Mše svatá se sloužila v nové schönstattské kapliče, která se jmenuje Betlém (nese jeho poslání). Zajímavé, že i náš pokoj v Bystrém se jmenoval Betlém. Po mši jsme ještě čepovali léčivou vodu a kupovali suvenýry.

Z Rokole jsme se auty přepravili do Slavoňova a odtud autobusem do Nového Města nad Metují na oběd. Po obědě jsme vyrazili na zdejší zámek. Prošli jsme se po dřevěném mostě se střechou, který byl krásný a z dálky mi připomínal perníkovou chaloupku, jen takovou hodně protáhlou. Mostem se prošlo až do zahrady, kde byla zeď a na ní srandovní, kamenné sochy trpaslíků. Když si všichni užili zahrady, sešli jsme se na nádvoří u krásného piána. Kdo chtěl a uměl, tak něco zahrál. Pak se šlo na zmrzlinu. Z Nového Města nad Metují jsme šli pěšky zpátky do Slavoňova k autům. Šli jsme příjemnou lesní stezkou, kde bylo možné nejen posedět, ale podívat se i na zvířata a zaskotačit si na různých průlezkách. Stezka končila u dřevěného kostelíčka ve Slavoňově. Jak byl kostelíček krásný z venku, tak i zevnitř. Pomodlili jsme se tam a jeli do Bystrého. Tam už bylo přichystáno ohniště, nad kterým se opékaly špekáčky k večeři. Mně se v tu dobu udělalo špatně od žaludku. No, dál asi nechcete, abych vám vypravovala, jak probíhala noc a následující den. Prozradím ale, že se to šířilo po všech. Jediná nezasazená rodina byli Škorpíkoví.

V den odjezdu už bylo všem dobře. Stačilo už jenom uklidit, nastěhovat kabely do auta a předat klíče správci. A odjelo se domů!

Ministranský tábor 2019 Osová Bítýška

Protože se zpočátku zdálo, že budu mít poměrně volné prázdniny, rozhodl jsem se zúčastnit prvního ročníku ministrantského tábora.

Tábor pořádali bohoslovci a hlavním vedoucím byl Paty, také nás vedli i nebohoslovečtí vedoucí. Táboru se nás zúčastnilo asi 30. Byli jsme rozděleni do skupinek, kde jsme trávili hodně času. Kromě obvyklých táborových činností jsme měli katecheze (hlavním tématem bylo „Ve službách nejvyššího - Armáda krále“ a s tím souvisela každodenní hesla) a povinný i nepovinný duchovní program. Na výlet jsme jeli do Kostelního Vydří, kde byl zrovna sraz kněží, a odtud se k nám připojil otec Václav Knotek.

Tento tábor se pro mě stal dobrým zážitkem.

Vašík

OleFaTa 2019

Letos tradiční farní tábor probíhal v termínu 25.7. - 4.8. na tábořišti v Rakoveckém údolí nedaleko vesnice Bukovinka.

Tématem byli indiáni. Konkrétněji: dcera náčelníka kmene Utahů byla smrtelně nemocná. Úkolem dětí bylo tedy najít lék a tak ji uzdravit. Děti totiž přebývaly na území tohoto kmene a náčelník je tam nechal pod podmínkou, že mu pomohou jeho dceru uzdravit. Byl tu ale také druhý kmen - Komančové. Utažský náčelník Nadšený Bizon byl ve sporu s Komančským Bystrým Kánětem. Káně totiž bylo zamilované do dcery Nadšeného Bizona. Náčelník Komančů tedy házel dětem klacky pod nohy. Děti ale i přesto našly s pomocí cestovatele květinu Capsicum, která byla lék na nemoc dcery náčelníka. Květinu však uloupilo Bystré Káně, ale druhý den se slavila svatba Káněte a Kopretinky (dcery náčelníka kmene Utahů), protože Komanč dceru uzdravil. Oba kmeny se usmířily a vše dobře dopadlo.

Děti se dostávaly dál v příběhu pomocí her nebo animací příběhu. Režim dne byl pevně daný: krátce po budíčku byla rozcvička následovaná snídaní. Po ranní kontrole pořádku byla dopolední hra. Po obědě byly novinky letošního tábora, schopnosti. Děti získávaly indiánské schopnosti v okruzích příroda, doprava, kultura atd. Po odpoledním klidu proběhla další hra a pak byla večere, klid slavnostní večerní nástup a spánek. Myslím, že se tábor dětem líbil a doufám, že je příští rok uvidíme znovu a že mezi nimi uvidíme i nové tváře.

Tomáš Kánský

Workshop 2019

Trávit týden v místě, které leží na druhém konci republiky, a navíc vyrazit bez jediného známého člověka, to znělo jako výzva. Příjezd komplikovaný nenavazujícími spoji se ukázal jako dobrý způsob k seznámení aspoň s jednou osobou-řidičem, který také mířil na tuto akci a nabídl mi spolujízdu. Naděje, že se od něj dozvím o Workshopu víc, se zhroutila ve chvíli, kdy jsme oba vzájemně

zjistili, že jedeme poprvé. Na druhou stranu jsme se aspoň mohli podporovat a utěšovat se, že to nebude tak strašné.

A ono vážně nebylo!

Někdo by si řekl, že týden náročné fyzické práce kdesi v Západních Čechách přece nemůže být zábava, ale byla. Každý dne jsme v malých skupinkách vyráželi k lidem, kteří potřebovali naši pomoc a pak jsme se příjemně unavení vraceli do Manětína na jídlo a pro trochu té kultury.

Nejen, že jsem se seznámila s tolika fajn lidmi a zažila s nimi spoustu úžasných momentů, ale mohla jsem (skoro) týden prožít i po duchovní stránce. Bylo pro mě nezapomenutelné sloužit Bohu v konkrétních lidech, vidět jeho úsměv na jejich tvářích! Ta možnost, dát se k dispozici, je něco, co mě celou dobu přesahovalo a zvláštním způsobem naplňovalo. Cítila jsem se jako nástroj v Božích rukách a to naprosto doslova, protože jsem se vážně nemusela starat, co budu jíst - jídlo bylo vždycky výborné a bylo ho dost, ani kam půjdu, protože to tým naprosto skvělých lidí vymyslel za mě. Moje nepatrné umělecké já nepřestávalo žasnout nad kulturním programem, ze kterého by si měli vzít příklad pořadatelé velkých akcí, které často mylně bývají nazývány kulturními. Připadala jsem si skoro jako na dovolené. Minimálně můj přetížený mozek si tak připadal, o namožených svalech pro zachování atmosféry raději pomlčím.

I teď když už je po všem se musím usmívat, takový účinek na mě vzpomínky na Workshop mají. Díky moc za všechny, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na nejlepším týdnu mých letošních prázdnin.

Eliška Kánská

Pohled do historie našeho kostela

Podle dobových dokumentů - na místě současného kostela sv. Vavřince stával před staletími kostelík, který vystavěli původní němečtí osadníci, proto se také traduje název Německá Olešnice, která ležela na levém břehu olešnického potoka, na rozdíl od pravé části Moravské Olešnice.

Kostelík byl dřevěný, postavený v roce 1391. V okolí kostela byl hřbitov, na kterém se pohřbivalo do poloviny 18 století, kdy byl hřbitov zrušen.

V roce 1424 byl kostel vypálen husity, kteří táhli Moravou.

Proto byl na stejném místě vystavěn kamenný kostel, vysvěcený 10. srpna roku 1426. Kostel vyhořel při ničivém požáru Olešnice v červenci 1827.

Na místě vyhořelého kostela byl znovu vystavěn nový kostel, nákladem majitele panství svobodných pánů z Hornichsové z Wallsffenu, kteří na přelomu 18. a 19. století vlastnili kunštátský zámek, který v té době nechali empírově upravit a kostel v Olešnici byl zasvěcen na počest paní Leopoldině, manželce majitele zámku, svatému Leopoldovi.

V roce 1882 byla provedena rekonstrukce věže kostela. Do té doby byla věž nižší, s trojúhelníkovou střechou.

V roce 1938 byla budována opěrná zeď u kostela, po zbourání budovy olešnického divadla.

Stavbu zdi si vzal na starost pan farář, profesor P. Leopold Benáček, který byl také členem okresního výboru a tak pomohl se subvencí na stavbu.

V té době se také prováděla přestavba silnice, kterou vedl stavitel Šmíd z Poličky, bylo třeba velké množství kamene, a proto byl otevřen lom kamene poblíž Olešnice u Ostré Horky, naproti vzniklému vodovodu pro Olešnici.

Velké kameny, pěkně lícované dávali lamači stranou a ty potom byly použity na stavbu zdi.

Během stavby dostal profesor Benáček nápad, že by na rohu mohla být umístěna nějaká socha. Obrátil se proto do Pelhřimova na Chrámové družstvo a odtud si vyžádal různé sochařské návrhy.

Nejpěknější byl návrh sochy sv. Václava na koni. Velké 4 kusy pískovce byly dovezeny z lomu od Podhorného Újezdu u Hořic. Žulový kvádr pod sochu byl dovezen z lomu u Skutče, ten opracoval kameník Strejček.

Sochařský materiál byl složen u věže kostela, kde jej opracovali sochaři Antonín Berka a Rudolf Hrádek, poté byly přemístěny na zeď před kostelem, kde dostaly konečnou podobu. A tak se dostalo postavením sochy sv. Václava krásné výzdoby ze strany silnice.

Výjev a význam sochy - svatý Václav jede na koni polem a vinicemi, aby se podíval, jak zraje pšenice, z níž bude mlet mouku a zhotovovat hostie. Pozoruje, jak se nalévají hrozny, ze kterých se bude lisovat víno ke mši svaté. V tom okamžiku jede kolem kostela, nemůže jet bez povšimnutí, proto prudce strhne koně, který se zastaví ve vzepnutí. Václav se obrací ke kostelu se zbožným pohledem a pozdravuje Pána Ježíše Krista svátostného a přednáší prosbu za svůj národ, aby mu Bůh nedal zahynouti.

Socha svatého Václava nesměla být vysvěcena, kvůli vyhlášenému stannému právu. Byla vysvěcena až 30. září 1945 doktorem Karlem Skoupým, pozdějším brněnským biskupem, kterým byl jmenován a vysvěcen 3. dubna 1946.

Pod sochou sv. Václava byl poté vybudován pěkný okrasný parčík, který je další ozdobou vjezdu do centra Olešnice.

Při budování dláždění kolem kostela byla nalezena spousta kosterních pozůstatků z bývalého hřbitova, které poté byly vykropeny a uloženy na nový hřbitov.

Na přání farníků pan profesor Benáček požádal papeže Otce Pia XII. o změnu patrona kostela. Po schválení svatým otcem reskriptem z 16. března 1943, byl znovu kostel vysvěcen na kostel sv. Vavřince.

V letech 1942 až 1948 došlo k velkým úpravám uvnitř kostela. Zdivo bylo otlučeno, dřívější olejové malby byly odstraněny, aby zdivo mohlo dýchat, zdivo znovu omítnuto a kolem oken byly namalovány čeští světci „České nebe“. Výmalbu světců provedl universitní profesor, akademický malíř, pan Petr Pištělka, rodák ze Švábenic u Vyškova, který vyzdobil řadu kostelů, například kostel sv. Cyrila a Metoděje v Brně Židenicích.

Mezi okny kostela na nás hledí svatí - Cyril a Metoděj, Václav, Ludmila, Prokop, Jan Nepomucký, Jan Sarkander, Vojtěch, Anežka Česká, Zdislava, bl. Hroznata, Ivan. (Svatí Cyril, Metoděj, Václav a Ludmila jsou zvláště nasvícení světly, jejichž elektroinstalaci provedl olešnický elektrikář pan Vilém Šafař, další světce již nestihl, protože byl také internován.)

Podle projektu architekta Klaudia Madlmayera (rodáka z Bystřice pod Hostýnem, který vytvořil mnoho projektů pro římskokatolickou církev, jako kupříkladu přestavbu poutního místa Velehrad), vznikly čtyři oltáře v olešnickém kostele, na kterých sochařskou výzdobu vyrobili řezbáři - bratři Kotrbové z Brna. Oltáře zhotovil místní stolař pan Horáček. Na oltáři svaté rodiny je velký, vzácný obraz ze 17. století, který namaloval významný holandský mistr Erazma Quellin. Tento velmi vzácný obraz získal pan profesor Benáček ze zámecké kaple v Kunštátě. Obraz ve čtyřicátých letech minulého století restaurovala v Brně paní Hedvika Böhmová.

Původní hlavní oltář byl v roce 1947 odstraněn a na jeho místě vybudován oltář mramorový, který zhotovil brněnský kameník O. de Martin. Vzpomínám si, že jsem tehdy jako ministrant také pomáhal s jeho odklizením na faru.

Malby na hlavním oltáři vytvořil významný malíř Hubert Kovařík, rodák z Břeclavi, grafik, sochař, keramik a akademický malíř, který se spolupodílel na založení „Kunštátské keramiky.“ Křížovou cestu vytvořil významný sochař Bedřich Stefan, rodák z Královských Vinohradů (Praha), který byl žákem proslulých sochařů Otakara Španiela a Jana Šturzy. Rovněž byl profesorem na uměleckoprůmyslové škole v Praze. Byl to významný sochař, který získal některé veřejné zakázky, jako kupříkladu reliéfní výzdobu Právnické fakulty University Karlovy v Praze. Křížová cesta byla uložena na faře a poněvadž pana profesora Benáčka zatkla StB v září 1950 v akci „K“, nebyla křížová cesta instalována. Pan profesor Benáček byl internován v Želivi, Hájků u Prahy, státním statku Andělka u Frýdlantu v Čechách. V roce 1953 byl propuštěn a zaměstnán v Brně jako skladník, později jako průvodčí tramvaje. Často jsem se s ním potkával v tramvaji č. 4, kde jsme spolu rozmlouvali.

Pan profesor Benáček toho tolik pro Olešnici vykonal a odměnou mu byla internace tehdejšími režimem. Vrátil se do Olešnice až po své smrti a očekává slavné vzkříšení uprostřed hřbitova mezi svými farníky.

Křížovou cestu nechal instalovat až pan farář František Kšica v roce 1963.

Olešnické zvony - 27. března 1942 byly rekvírovány pro vojenské účely 4 zvony z věže kostela - sv. Václav 760 kg, Panna Maria 430 kg, Leopold 400kg a umíráček. Zvuk zvonů byl na čas nahrazen gramofonovou nahrávkou vysílanou reproduktory z věže kostela.

Nové zvony, zásluhou pana faráře Františka Kšici, byly odlity v Kovolitu v České u Brna, vysvěceny 14. října 1962 brněnským vikářem ThDr. JUDr. Josefem Kratochvilem a vyzdviženy na věž, jsou to zvony s názvy: Panna Maria - „Po Bohu nad Tebe nemáme“ a sv. Josef - „Svatý dělníku, díla naše ochraňuj“.

Za 50 let působení pana faráře Františka Kšici v olešnické farnosti bylo vybudováno mnoho. V tomto zpravodaji by výčet všech akcí, které zabezpečil, nebyl vůbec možný, snad někdy příště. Jen letmo - křížová cesta, nová okna v kostele, podlahové vytápění z fary od roku 1966, které spolehlivě fungovalo až do roku 2009, kdy bylo zrušeno. Topení spolehlivě zajišťoval pan Alois Šafařík, bývalý křtěnovský mlynář, který byl také za minulého režimu dlouhá léta internovaný. Topení mohlo fungovat řadu let dále, ale bylo rozhodnuto jej zrušit. Dále nová dlažba, zvony, pokrytí hřbitovního kostela měděnou krytinou, pořízení tvrdého dřeva na nové lavice, které byly zhotoveny v truhlářské dílně pana Jiřího Bělehrada a instalovány v letech 2000 až 2004.

Ostatní akce, vykonané za působení dalších kněží, kteří nastoupili ke službě farnosti, po úmrtí pana faráře Františka Kšici, je již vše farníkům známo a těch akcí je opravdu také mnoho.

Vladimír Neumann

Vystoupení hudební skupiny WSEDE v Olešnici při příležitosti farního dne

Olešnice na Moravě v okrese Blansko má zajímavou historii, která začíná podle oficiálního záznamu 1348. Středisková obec, která získala v roce 1999 titul „Vesnice roku“, se stala 15.12.1999 městem.

15. září 1839 zde byl vysvěcen farní kostel, který byl postaven na místě původního, jenž předtím shořel při ničujícím požáru obce. Na 15. září 2019 jsme ve farnosti naplánovali připomínku a oslavu 180. výročí této události. Program farního dne měl dvě části – duchovní a kulturní.

Věžnici Kuřim a Římskokatolickou farnost spojuje osoba Ladislava Kince, který ve farnosti slouží jako jáhen a ve věznici jako kaplan. Se souhlasem a s pomocí vedení věznice se uskutečnilo vystoupení hudební kapely WSEDE, která v rámci programu v kulturním domě, pod vedením PhDr. Petra Málka a Bc. Petry Přidalové, zahrála několik písní a představila posluchačům program ŽLUTÉ STUŽKY - dát vězňům druhou šanci. Jejich vystoupení se setkalo s živým ohlasem, posluchači si vynutili několik přídavků.

Pamětníci vzpomínali, že v těchto prostorách proběhl v padesátých letech politický monstrproces, kde byli nespravedlivě odsouzeni rolníci z Olešnice a okolí - jeden k trestu smrti a další k mnoha letům těžkého žaláře. Kaplan při přivítání kapely zvláště vděčně přivítal bývalého kapelníka. Přiznal, že mu velmi přál podmíněčné propuštění z výkonu trestu, a přitom si nedovedl představit vystoupení skupiny bez něho. Ocenil, že kapelník přijel na toto vystoupení ze vzdáleného domova, kde si už užívá svobody.

Mám naději, že toto zdařilé vystoupení naší kapely přispělo k umenšení předsudků a nepravd, které o odsouzených a systému vězeňství kolují ve veřejném prostoru a na které právě projekt Yellow Ribbon Run cílí.

Ladislav Kinc, kaplan

Korunovační klenoty

Výlet na Svojanov pro seniory našich farností se uskutečnil za krásného slunného odpoledne v polovině října.

První bod programu byla prohlídka vzácného starobylého kostelíka sv. Mikuláše ve Starém Svojanově. Před začátkem mše svaté nás přivítal svojanovský duchovní správce o. Tomšíček. Seznámil nás s historií této vzácné památky, která sahá až do 13. století, a my jsme mohli obdivovat fresky s biblickými motivy, gotický portál i symbol darů sv. Mikuláše - zlatá jablka před vstupem na hřbitůvek.

Pokračovali jsme na hrad Svojanov, kde jsme v budově předhradí navštívili výstavu replik korunovačních klenotů, jejichž autorem je vynikající šperkař Jiří Urban. K jejich výrobě bylo použito zlacené stříbro a broušené skleněné drahokamy. Prohlídku doplnil zasvěcený výklad průvodkyně o době, životě a díle císaře a krále Karla IV. Svatováclavským chorálem jsme se s těmito prostorami rozloučili.

Celý původně raně gotický hrad i jeho okolí prošly v posledních letech nákladnými opravami, my jsme si prohlédli nádvoří, obnovená psaníčková sgrafita renesančního paláce, empírovou vstupní budovu, hradní zvěřinec či výjimečnou gotickou zahradu s růžovými i bylinkovými záhony, štěpnicí a sochou sv. Vendelína.

Nemohli jsme vynechat výstup na hlásku, 26 m vysokou válcovou obrannou věž. Odměnou nám byl překrásný výhled do kraje, na městečko Svojanov, Hlásnici a zlatě probarvené lesy.

Díky organizátorům, o. Šimovi a všem účastníkům.

mp

Od svatého Vavřince k svatému Vavřinci

Dne 27. září 2019 jsme vyrazili na farní pouť. Několik účastníků se s přehledem vešlo do malého autobusu. První zastávka byla v Náchodě, dvojlodním kostele sv. Vavřince, kde jsme slavili mši sv. a s nadšením zpívali naši známou píseň. Patron kostela shlíží z obrazu nad hlavním oltářem. Je namalován jako mladíček. Hlavní oltář zdobí ještě sochy dvou Janů - Křtitele a Nepomuckého. Na zídce pod kůrem je umístěna křížová cesta, v lodi kostela několik bočních oltářů. Kostel má 3 svatostánky. Jeden je ve zdi kněžiště, další na hlavním oltáři a třetí u oltáře Panny Marie. Obětní stůl je zhotoven z kamene a zeleného skla. Na kamenném elipsovitém podstavci je čísly vyjádřeno desatero. Rovněž ambon a stojan na paškál je ve stejném stylu jako oltář. Po obědě v restauraci Reduta navštívujeme státní zámek Náchod. Stojí skutečně na kopci, jak se zpívá v písničce, a je zdaleka vidět (pokud není zastíněn paneláky). Než byl zestátněn vlastnilo jej několik majitelů, posledním byli Piccolominiové, příbuzní Čechům známého kardinála, později papeže. Znaky rodu jsou dodnes patrné. Šikovný mladý průvodce nás zavedl do kaple Panny Marie Nanebevzaté, kterou korunuje Bůh Otec a Bůh Syn. Nadživotní sochy evangelistů bedlivě pozorují veškerou činnost v kapli. Ze zámku odjíždíme do Babiččina údolí, u sousoší si vzpomínáme na neznámější knihu naší snad největší spisovatelky. Procházíme kolem mlýna,

mandlu, jezu, staré roubené chalupy k Ratibořickému zámku a odjždíme do Broumova, místa našeho dočasného ubytování.

Němečtí mniši byli po válce vyhnáni do Rohru. Po vládě komunistů byl zdevastovaný klášter opraven řádem Benediktinů. Nemalé překážky kladli po roce 1989 památkáři, musela být zachován nejen vzhled střechy, ale i oken, dveří i podlahy. Klášter a kostel sloužil do dubna 1950 řádu, potom zde bylo ubytováno přes 700 řádových sester, při čemž jim mělo stačit jen 400 lůžek. Mladší sestry spaly na zemi na slámě. Pracovaly v blízkých textilních továrnách nebo v zemědělství. V kostele sv. Václava slavíme jeho svátek. Většina kostelů na Broumovsku byla postavena podle projektů otce Kryštofa a syna Kiliána Ignáce Dientzenhoferových. Rovněž i tento barokní chrám ve tvaru řeckého kříže byl dokončen roku 1729. Obraz na hlavním oltáři znázorňuje sv. Václava a sv. Jana Nepomuckého, obrazy a sochy různých světců, na stropě fresky ze života hlavního patrona. Od padesátých let byl kostel skladištěm, až po opravě slouží od roku 1995 opět svému účelu. Okolo Broumova je pomyslný prstenec sakrálních staveb, které jsou vzhledem k minulé době a úbytku věřících málo využívány.

Hřbitovní kostel Panny Marie je nejstarším zachovalým dřevěným kostelem ve střední Evropě. Nejvzácnější je obraz Nejsvětější Trojice s klečící Boží Matkou a našimi národními patrony. Kostely, které patřily pod klášter, mají mnohdy benediktinský kříž a 3 růže (sv. Vojtěch byl nazýván Rosa Bohemica - Růže Čech) Stropy i stěny jsou vyzdobeny květy a motivy zvířat a ptáků. Starý kostel vypálili husité, nový byl postaven v 15. století. Kolem kostela je ohoz, na němž jsou umístěny náhrobní desky odsunutých obyvatel. Vzkříšení zde očekávají sestry a bratři, internovaní za totality v klášteře. Putujeme k dalšímu stavitelskému skvostu. Na hřebeni Broumovských stěn byla postavena v letech 1732-1733 kaple Panny Marie Sněžné, která má tvar hvězdy. Na vrcholu kříže byla umístěna zdaleka viditelná pozlacená hvězda, která sloužila jako orientační bod mnoha poutníkům, mimo jiné i Aloisi Jiráskovi při cestě z gymnázia do Hronova.

Božanovskému kostelu sv. Maří Magdaleny vybral architekt téměř stejný tvar, jako má Santiniho kostel v Obyčtově, ale jen zvenčí. Obraz z hlavního oltáře nenechavci odvezli. Varhany, jejichž píšťaly jsou po obou stranách kůru nechali na místě.

Otovický kostel sv. Barbory tvoří ovál se sedmi kaplemi do půlkruhu. Po totalitě zbylo jen několik málo obrazů a soch.

Kostel sv. Markéty na kopci nad obcí Šonov má jako ostatní kostely kolem Broumova opravenou střechu a plášť. Vybavení kostelů je většinou rozkradené nebo to málo, co zbylo odvezené do depozitáře do Broumova. Šonovský kostel není postaven směrem východ - západ, ale hlavní oltář směřuje ke klášteři.

Martínkovice měly před válkou stejný počet obyvatel jako nyní Olešnice., v současné době zde bydlí do 500 lidí, z nichž nepatrná část navštěvuje bohoslužby. Kostel sv. Jana a Martina je obklopen vzrostlou zelení, takže není téměř vidět.

Poslední chrám, který jsme tento den navštívili, je děkanský sv. Patra a Pavla v Broumově., nádherný vysoký s dvouposchoďovým kůrem kolem celé lodi. Za hlavním oltářem je až ke stropu freska „Loučení sv. Petra s Pavlem“ Malovaný strop s lunetami andělíčků, stěny rovněž ozdobně vymalovány, ve výklencích sochy nebo obrazy různých patronů, zajímavý obraz čtrnácti svatých pomocníků.

V neděli ráno se loučíme s Broumovem a odjíždíme do Malých Svatoňovic, rodišti Karla Čapka, jehož socha s bratrem Josefem je nedaleko kostela. Panny Marie. Malé Svatoňovice jsou poměrně mladou obcí, vznikly až v 18. století po uzdravení chromého muže vodou ze studánky, nad níž byla umístěna na suché třešni soška Panny Marie. Náchodská hraběnka nechala nad studánkou postavit kapli, později kostel sedmi radostí Panny Marie. Nad svatostánkem rozprostírá svá křídla pelikán, ještě výše je v kruhu andělíčků původní soška Madony od studánky. Sochy našich věrozvěstů kompletují oltář radosti Panny Marie ztvárnil malíř na fresce. Patronu vod - sv. Janu Nepomuckému a patronce horníků sv. Barboře jsou zasvěceny boční oltáře. Plastický křížová cesta, rovný strop doplňují interiér kostela. V sousedství je Lurdská kaple se sedmi pramínky, stékajícími ke studánce.

Nedaleký zámek Častolovice byl dalším zastavením na naší pouti, Majitelkou je od roku 1992 opět Diana Phipps Sternbergová, která se i přes svůj vysoký věk o zámek vzorně stará. Kromě nádherně zařízených místností je chloubou paní hraběnky růžová zahrada s množstvím růžových keřů s jmenovkou, malý zookoutek, cukrárna s kavárnou na nádvoří a jiné.

Poslední zastávka - gotický kostel sv. Vavřince ve Vysokém Mýtě. Patron kostela má oltář v boční lodi, hlavní oltář zdobí obraz Panny Marie. Děkujeme za všechna místa, která jsme mohli během pouti navštívit a prosíme „Pane Bože nedopusť, aby naši potomci zapomněli na Tebe a Tvé dílo a naše chrámy jejich nedbalostí vypadaly jako ty, které jsme kolem Broumova navštívili“.

JB

Co se dělo v říjnu?

Taky jste zaregistrovali, že se v říjnu u nás pořád něco dělo? Pokud ne, tak vám zpětně dáváme na vědomí, že letošní říjen byl na přání papeže Františka věnován misiím. A naše olešnické klubko si řeklo, že to nenechá jen tak, ale připraví pro farnost pořádnou nálož akcí, aby se ten misijní měsíc mohl v naší farnosti pořádně oslavit.

Misijní měsíc jsme začali prvním pátkem, kde jsme se společně při Nikodémově noci modlili zpěvy z Taize. V neděli následovalo posezení ve farní kavárně a zahájení výstavy fotografií s názvem „JAK ŠEL ČAS S MISIJNÍM KLUBKEM“. Na fotkách v KFC si farníci mohli připomenout vývoj a postupné proměny misijního klubka od roku 2005 až po současnost.

Na druhou misijní neděli k nám zavítala Anička Ambrozková, která rok působila jako dobrovolnice v Angole. Svou prezentací nám přiblížila nelehký život tamních obyvatel a také svoje dobrovolnické povinnosti. Dokonce nás naučila i jednu angolskou písničku, kterou jsme si pak všichni společně zazpívali.

Opravy

Také letošní rok byl ve znamení vyčerpaných kapacit stavebních firem i řemeslníků a obecně vysokých cen stavebních a řemeslných prací. Mnohé plánované opravy ve farnostech boskovického děkanství tak stále čekají na svou realizaci. Nejinak je tomu u nás v Olešnici.

Pokaždé, když jdu do kostela, tak naříkám nad stavem bočního schodiště. Kolik to jen bylo telefonátů a domluv? A nakonec k realizaci opravy ani letos nedošlo. Copak fasáda, ta je sice místy ošklivá, ale nehrozí nebezpečím, tak jako to schodiště. Jednoznačně je to prioritou na příští rok.

Prioritou letošního roku se nakonec stala realizace první etapy odvlhčení kostela sv. Mikuláše, kterou finančně podpořilo i město. Ta se naštěstí povedla moc pěkně a otvírá cestu k dalším zásahům na zlepšení stavu kostelíčku.

V souvislosti s opravou silnice pod kostelem sv. Vavřince se farnost nakonec pustila do opravy kamenné zidky podél chodníku. Od pohledu bylo již několik let patrné, že jednotlivé kameny nejsou spojeny maltou a drží tak prakticky jen na sucho, vlastní vahou. Horní dvě vrstvy zdiva byly brigádnicky rozebrány. Další část zidky už ale byla soudržná, takže je možné na nich zdivo nově provést. To už ovšem brigádnicky nezvládneme. Pokud vše půjde dle domluv s firmou realizující opravu silnice, tak v době, kdy budete číst tyto řádky, bude už zídka opravena.

V říjnu nás překvapila porucha zvonění jednoho ze zvonů. Po neúspěšných pokusech o opravu vlastními silami byl osloven odborník. Snad i jemu se podaří do Vánoc zvon oživit, aby svým zvukem mohl o těchto svátcích přispívat k oslavě Kristova narození.

Na závěr chci poděkovat vám všem, kdo se jakkoliv podílíte na technickém chodu farnosti. Jsou to často neviditelné činnosti od zametání smetí, odhrnování sněhu přes okopávání květin až k výměně žárovek a nastavení topení.

A nejde jen o fyzickou práci. Mnozí pomáhají také radou, podněty i modlitbou. Uvědomujeme si, že „bez Božího požehnání, marné lidské namáhání“. A tak, prosíme společně, ať i v technických záležitostech dokážeme objevovat a oslavovat Boha.

Za ekonomickou radu farnosti Josef Kánský

Milí čtenáři,

děkujeme, že i v letošním roce jsme ve vás našli partnery pro tvorbu farního zpravodaje. Že ho čtete a že stojíte o další čísla. I když už jsme na jeho stránky zvyklí, není samozřejmostí, že vychází.

Přijměte, prosím, od nás přání požehnaných Vánoc a šťastného a pokojného roku 2020. Ať tradice, které jsou možná o Vánocích silnější, nejsou pro Vás překážkou k přijetí Božího příchodu, který byl a často je tak jiný, než bychom ho očekávali.

Redakční rada

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese olesnice.katolik.cz.